

Demokrati och konflikt

Det hade befunnits ändamålsenligt att inordna försvaret och skatteuppbörden under ett och samma departement som då vilade i General Gollanz Jacksons dugliga händer. Hans stridskrafter var uppdelade på två huvudstyrkor, Ishmaelitiska Mulskatteindrivningsbataljonen och Väpnade Accisuppbörds kåren jämte det lilla Kvarlåtenskaps-skatteindrivningsartilleridetachment som begagnades mot tredskande arvingar till avlidna jorddrotter.

Evelyn Waugh, *Press-stopp**

V

i har sett att samhällets institutioner spelar en viktig roll för tillväxt och inkomstfördelning. I en demokrati kan väljarna rösta på politiker som omfördelar inkomsterna, vilket både kan dämpa tillväxten och gynna den. Vi har också sett att det finns vissa skillnader mellan hur olika typer av demokratiska system påverkar den ekonomiska utvecklingen. Nu är det dags att närmare analysera relationen mellan demokrati och utveckling. Hur viktig är egentlig demokrati för ekonomisk tillväxt? Är det alltid så att demokratiska länder växer snabbare än länder som inte är demokratiska?

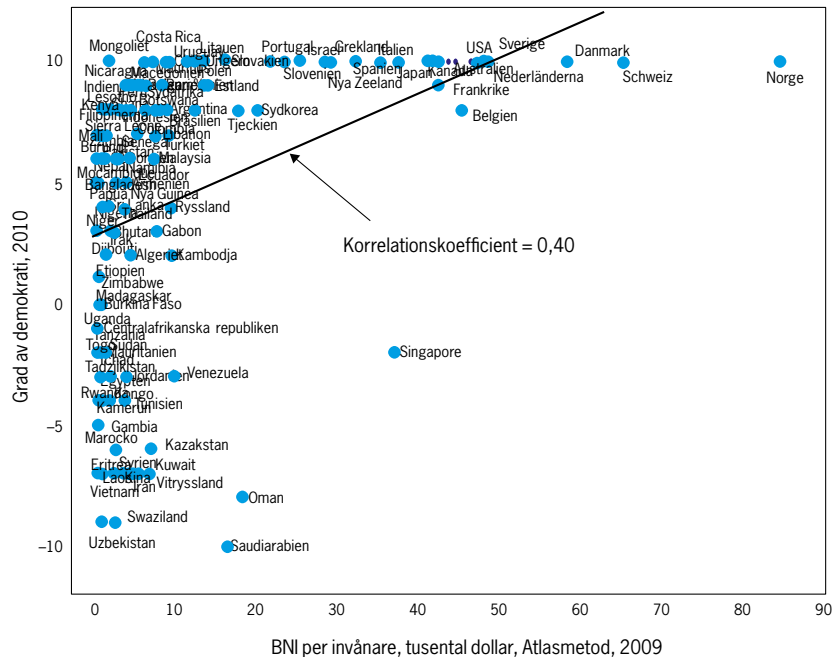
Vi ska också diskutera vad det är som gör att i vissa länder konsolideras demokratin medan andra länder förblir icke-demokratiska. Vilken roll spelar bristen på statlig kapacitet för att länder förblir fattiga? Leder ekonomisk utveckling automatiskt till att ett land övergår från diktatur till demokrati? Vilken är relationen mellan statlig kapacitet och krig med andra länder respektive inbördeskrig? Slutligen ska vi analysera vilken roll etnisk diskriminering och etniska konflikter kan spela för att bromsa ekonomisk utveckling.

* Övers. Margaretha Odelberg

Demokratis betydelse för ekonomisk utveckling

Demokratis betydelse för den ekonomiska utvecklingen har diskuterats under lång tid av både statsvetare och ekonomer. Statsvetaren *Seymour Lipset* noterade i slutet av 1950-talet en samvariation mellan demokrati och BNP per invånare.¹ Demokratiska länder tenderar att ha högre genomsnittsinkomster än icke-demokratiska länder. Det finns också en tydlig relation mellan utbildning och demokrati. Invånarna i demokratiska länder har normalt mer utbildning än invånarna i andra länder.

Det kan förefalla naturligt att demokrati gynnar ekonomisk tillväxt. Vi har tidigare sett att stabila politiska förhållanden och en hög grad av rättssäkerhet är gynnsamma för den ekonomiska utvecklingen. I den mån demokrati bidrar till att stärka den sociala stabiliteten bör också tillväxtbetingelserna förbättras. Demokrati bör förstås också underlätta omfördelande satsningar på utbildning och hälsovård, som stärker humankapitalet.

Figur 24.1 Inkomst och grad av demokrati.

Källor: PWT 7.0 och Polity IV.²

Vi noterade i kapitel 6 att det också finns skillnader mellan olika typer av demokratiska system, när det gäller effekterna på den ekonomiska tillväxten. Men denna samvariation mellan politiska system och ekonomisk utveckling kan inte tolkas som ett tydligt orsakssamband. Om ett land blir rikare införs inte alltid demokrati. Om ett land inför demokrati är det inte självklart att tillväxten tar fart. Det beror förstås på att det politiska systemet påverkas av ett lands sociala, politiska och ekonomiska historia. Den ekonomiska dimensionen är en av många dimensioner. På motsvarande sätt påverkas den ekonomiska utvecklingen av en mångfald sociala och politiska betingelser – inte enbart graden av demokrati.

I figur 24.1 visas relationen mellan genomsnittsinkomst och demokrati i drygt 100 länder. På den vågräta axeln visas BNI per invånare och på den lodräta axeln graden av demokrati på en skala från -10 till +10, enligt den indikator som tagits fram av Polity IV-projektet vid University of Maryland.³

Vi ser att det tycks finnas en viss samvariation mellan inkomst och graden av demokrati. Korrelationskoefficienten är 0,40. Utvecklade industriländer, som Norge, Danmark, Schweiz och Sverige, ligger i topp på demokratiskalan och har också en hög produktivitet. Fattiga länder som Uzbekistan och Swailand ligger i stället långt ner på demokratiskalan och har låg produktion per arbetare.

Men vi ser också att det finns länder med hög grad av demokrati som fortfarande har en låg produktion per arbetare, exempelvis Indien. Det finns dessutom länder med svag demokrati men med hög produktivitet. Det bästa exemplet är Singapore, där produktiviteten är högre än i Sverige, trots att graden av demokrati är 12 enheter lägre än i Sverige, enligt demokratiindikatorn.

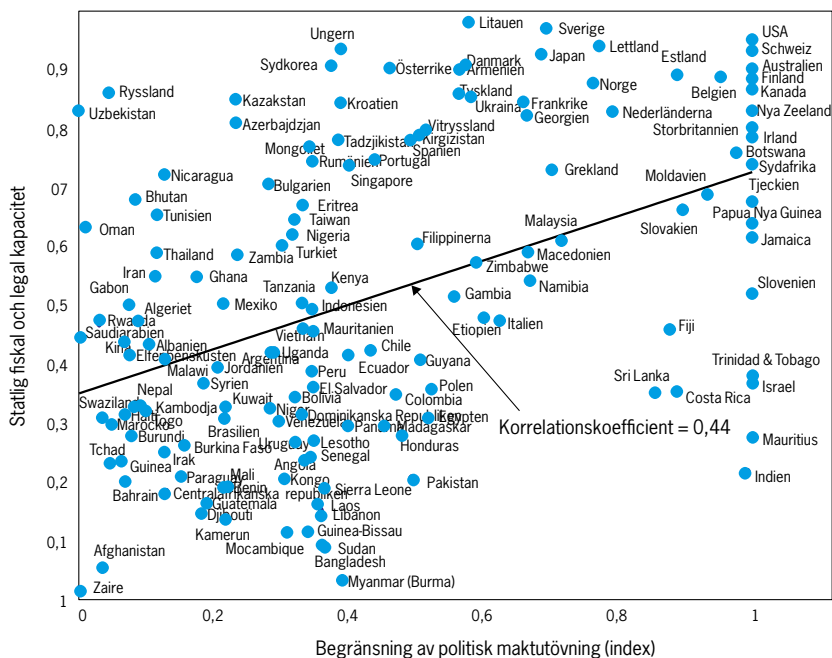
Vilka mekanismer är det som gör att det finns länder som passar väl in i ett visst mönster och andra länder som tycks hamna vid sidan om? Utgångspunkten för ekonomernas analys är att graden av demokrati påverkas av ett lands historia. Det räcker därför inte att enbart studera om ett land är demokratiskt eller odemokratiskt under ett visst år. Viktigare är hur länge landet varit demokratiskt. *Torsten Persson* och *Guido Tabellini* har påpekat att demokrati kan betraktas som en slags kapitalstock som växer till under en följd av år.⁴ Ju längre demokratin funnits i ett land, desto större chans är det att invånarna kommer att försvara den.

Stabil demokrati under lång tid betyder att företag och hushåll kan räkna med fortsatt demokrati i framtiden, vilket gynnar investeringar i human- och realkapital. Slutsatsen är att den ekonomiska tillväxten är högre i länder med en stor stock av demokratiskt kapital än i andra länder. Högre genomsnittsinkomster leder också till att demokratin blir stabilare och konsolideras.

Statlig kapacitet och allmänintresse

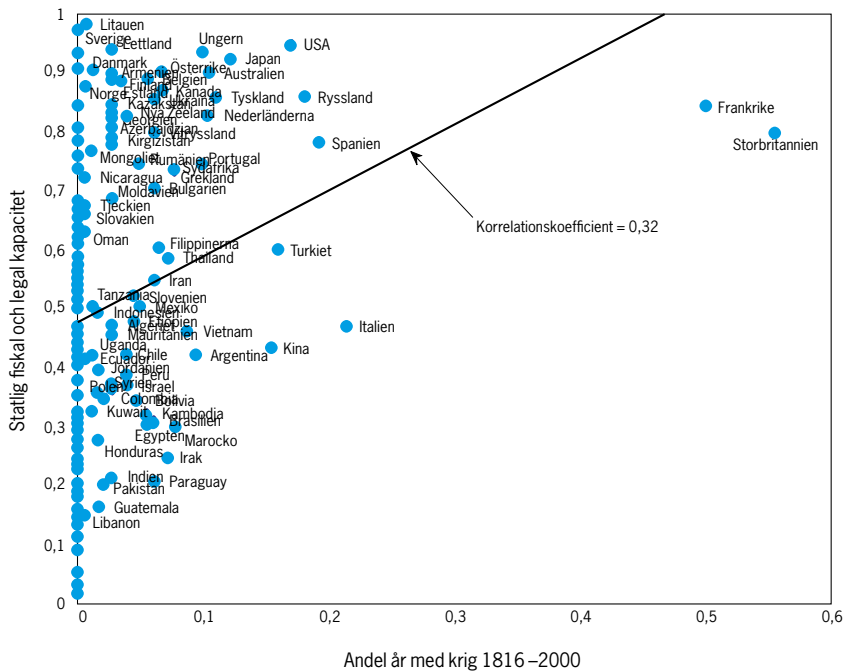
Men vilka faktorer är det som håller tillbaka utvecklingen mot demokrati? Varför fastnar vissa länder i fattigdom? Vi studerade i kapitel 6 forskningsresultat av *Timothy Besley* och *Torsten Persson* om relationen mellan statlig fiskal och legal kapacitet och BNP per invånare. Det finns en tydlig relation mellan genomsnittsinkomst och statens kapacitet. I länder med hög fiskal och legal kapacitet är BNP per invånare hög. I länder med låg statlig kapacitet är genomsnittsinkomsten låg. Vi såg också att samvariationen mellan ett gott affärsklimat och statens kapacitet är mycket hög. I länder med hög fiskal och legal kapacitet är också affärsklimatet gott. Slutsatsen var att stat och marknad kompletterar varandra. När statens fiskala och legala kapacitet ökar fungerar också näringslivet bättre och landet leds in i en god cirkel. När statens kapacitet i stället förblir låg riskerar landet att stanna kvar i en ond cirkel.

Nu ska vi närmare analysera vilka faktorer som bidrar till att ett land ändå riskerar att fastna i en ond cirkel. Utgångspunkten är följande. I svaga stater är det gemensamma – dvs. allmänintresset – mycket svagt.

Figur 24.2 Statlig kapacitet och begränsning av politisk maktutövning.

Källa: Besley och Persson (2011).⁵

Figur 24.3 Statlig kapacitet och krig med andra länder.

Källa: Besley och Persson (2011).⁶

I svaga stater är skattesystemet outvecklat och offentliga välfärdssystem bristfälliga eller saknas helt. Staten förmår inte etablera ett rättssystem som möjliggör säkra affärssuppgörelser. I svaga stater är politiskt våld vanligt förekommande. Det kan handla om makthavarnas repression mot civilbefolkningen eller våldsamma konflikter mellan olika grupper. Sådana länder finns i bl.a. Central- och Sydasiens samt i Afrika söder om Sahara. Den »arabiska våren« 2010–2011 handlade i hög grad om kamp för befrielse från maktelitens repression.

Vilken roll spelar politiska institutioner för att bygga statlig kapacitet? I figur 24.2 visas ett mått på allmänintresset på den vågräta axeln och den statliga fiskala och legala kapaciteten enligt Besley och Persson på den lodräta axeln.⁷ Allmänintresset ges av ett index för hur väl landets politiska system sett till att begränsa ledarnas maktutövning under en lång period. Vi ser en tydlig relation mellan detta mått på allmänintresse i maktutövning och statlig kapacitet. Men vi ser också att det finns undantag, exempelvis Indien och Ryssland. Forskarna har därför kontrollerat för att andra variabler – såsom de skillnader i rättstraditioner som vi diskuterade i kapitel 21 – vilket bekräftat att allmänintresse mått som maktbegränsning är viktig för statens kapacitet.⁸

Men hur uppstår egentligen detta allmänintresse? I grund och botten handlar det förstås om ett lands hela politiska och ekonomiska historia. Historiesociologen Charles Tilly har hävdats att krig med andra länder spelat en central roll för europeiska länders statsbyggnad. I figur 24.3 visas ett index som mäter andelen år med krig mellan 1816 och 2000 på den horisontella axeln och statlig fiskal och legal kapacitet på den lodräta axeln. Vi ser att det finns en viss samvariation. I länder som befunnit sig länge i krig med andra länder tenderar också statens kapacitet att vara hög. Men det finns undantag och forskarna har därför kontrollerat för andra variabler. Slutsatsen är att det finns ett samband mellan år i krig och statlig kapacitet. Men andra variabler spelar förstås en central roll för den statliga kapaciteten. I fredstid uppstår en god cirkel då ökande inkomster och ökande statlig kapacitet förstärker varandra till följd av en hög grad av tillit mellan befolkningen och det politiska systemet.*

Demokrati och diktatur

Vilka faktorer kan få en diktator på fall? Högre genomsnittsinkomster tycks inte leda till att diktaturer automatiskt tappar mark. Vi såg exempelvis tidigare att Singapore är ett av världens rikaste länder, mätt med produktion per arbetare, och den förväntade livslängden är högre än i USA. Ändå ligger Singapore lågt på demokratiskalan. Hur kan det komma sig? *Daron Acemoglu* och *James Robinson* har analyserat de ekonomiska betingelserna för framväxten av demokrati.⁹

Utgångspunkten är att i ett icke-demokratiskt samhälle finns en tydlig konflikt mellan den styrande eliten och folkmajoriteten. Eliten drar nytta av sitt maktinnehav medan folkmajoriteten skulle gynnas av införandet av demokrati. Konflikten i ett icke-demokratiskt samhälle innebär dock att eliten kan utmanas av folket. Folket kan resa sig och göra uppror. Genom strejker och protester kan folkmajoriteten ställa krav på att demokrati införs. Eliten i en icke-demokrati kan då tvingas till eftergifter som innebär att införandet av demokrati fördröjs.

För att undvika en våldsamt och ekonomiskt dyrbar revolt kan exempelvis eliten släppa igenom vissa begränsade sociala reformer. Men så länge folkmajoriteten förvägras fulla politiska rättigheter är sådana eftergifter inte långsiktigt trovärdiga. Eliten riskerar att bli utmanad på nytt. Så länge eliten kan utmanas av folket är det politiska systemet inte stabilt. Demokrati som politiskt system kan därför betraktas som ett mer stabilt och trovärdigt system eftersom majoritetens maktposition är långsiktigt säkerställd.

Storbritannien är ett utmärkt exempel på ett land där demokratin

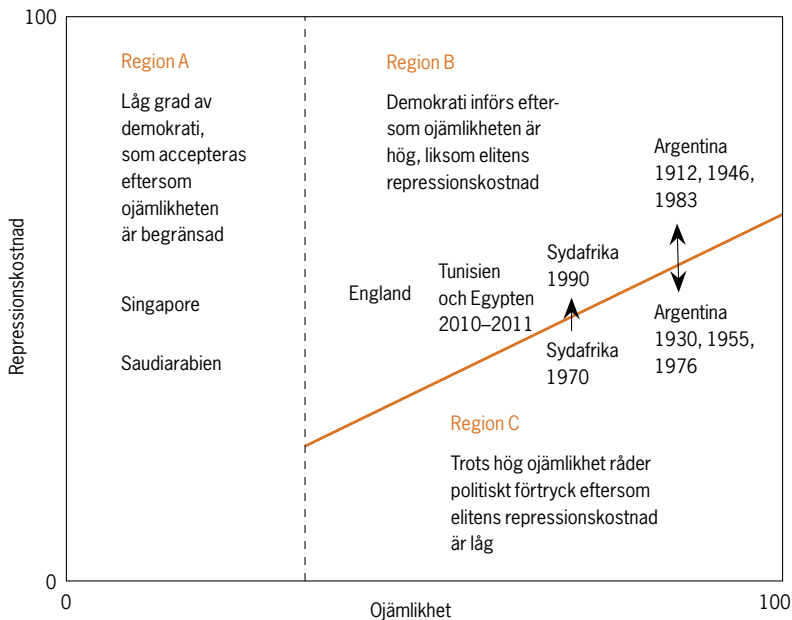
* Sambandet gäller främst den fiskala kapaciteten, se Besley och Persson (2011).¹⁰

konsoliderats efter att eliten gradvis tvingats till eftergifter. I början av 1800-talet styrdes landet främst av den jordägande aristokratin. Efter folkliga protester började dock rösträtten successivt att utökas under ca 90 år, vilket så småningom ledde till allmän rösträtt för män 1918 och för kvinnor 1928.

För att illustrera sambanden mellan ekonomi och politik kan vi tänka oss att frågan om icke-demokrati kontra demokrati avgörs av endast två dimensioner. Den första är graden av ojämlikhet. Den andra är repressionskostnaden – dvs. kostnaderna för eliten att förtrycka folkmajoriteten.

I figur 24.4 visas graden av ojämlikhet på den vågräta axeln, medan repressionskostnaden visas på den lodräta axeln. I region A visas ett fall, där det politiska systemet är odemokratiskt, men ändå inte utmanas av folkmajoriteten. Det beror på att graden av ojämlikhet är låg. Eliten har alltså sett till att folket får del av den ekonomiska utvecklingen. Välståndet är relativt jämnt fördelat mellan olika hushåll. Folkmajoriteten har därför inte särskilt starka skäl att utmana eliten och ställa krav på demokrati.

Denna typ av mekanism kan förklara varför demokrati infördes relativt sent i tillväxtländer som Sydkorea och Taiwan. Ett annat exempel

Figur 24.4 Konflikt mellan elit och folk.

Källa: Bearbetad efter Acemoglu och Robinson (2006), se hänvisning på föregående sida.

Elinor Ostrom

Hur uppstår tillit och samarbete mellan människor? Elinor Ostrom, professor i statskunskap vid Indiana University i USA, har bedrivit forskning i gränslandet mellan ekonomi och politik om ekonomisk organisering, särskilt i samfälligheter. I hennes teori om hur allmänningen ska styras är *tillit* ett nyckelord. Ostrom intresserade sig för frågan om hur olika grupper tog sig an miljöproblem i södra Kalifornien på 1960-talet. Vilka fick bäst resultat? Myndigheterna, företagen eller rentav medborgarna själva? Hon fann att regler och system som etableras av den som närmast berörs av miljöförstörelsen fungerar bäst. De medborgare som utnyttjar en gemensam resurs har bäst förutsättningar för att sätta upp bra regler som undviker överutnyttjande.

Ostrom gick sedan vidare och studerade bl.a. samarbete kring bevattningssystem i många länder i Asien, Afrika och Europa. Hon beskrev resultaten i boken *Governing the Commons: The Evolution of Institutions for Collective Actions* (1990). Sammantaget tydde forskningen på att de som utnyttjar en gemensam resurs inser att det bästa resultatet uppnås vid samarbete. Men bäst fungerar förstas detta samarbete om antalet medlemmar i samfälligheten inte blir för stort. Delaktighet är viktigt, liksom enkla konfliktlösningsmekanismer. Dessutom behöver den gemensamma resursen vara tydligt avgränsad

och anpassad till lokala villkor. Samfällighetens självbestämmande bör också vara erkänd av myndigheter på högre nivåer. Då finns det förutsättningar för att medlemmarnas beteende enkelt kan övervakas och tillit mellan människorna uppstår. Elinor Ostrom föddes 1933 i Los Angeles. Hon tilldelades 2009, tillsammans med Oliver E. Williamson, Riksbankens pris i ekonomisk vetenskap till Alfred Nobels minne.

Elinor Ostrom.

är Singapore, som styrts med hårda tyglar av ett politiskt parti som genomdrivit en snabb ekonomisk utveckling. Eftersom utvecklingen gynnat stora delar av befolkningen har oppositionen mot regeringspartiet varit svag. Ett annat exempel är Saudiarabien, som befinner sig i botten av demokratiskalan men som har en högre genomsnittsinkomst än Egypten och Tunisien.

I region B och C är ojämlikheten större, vilket innebär att eliten utmanas av folkmajoriteten. I region B är dessutom repressionskostnaderna höga. Det innebär att varje gång eliten utmanas av folket är kostnaderna höga för att behålla det odemokratiska systemet. Det innebär att eliten så småningom ger vika och demokrati införs. Det finns många exempel på

länder där demokrati införts till följd av dessa samverkande faktorer, exempelvis Storbritannien, Frankrike, Tyskland och Sverige, även om det historiska förloppet naturligtvis varierar kraftigt mellan olika länder.

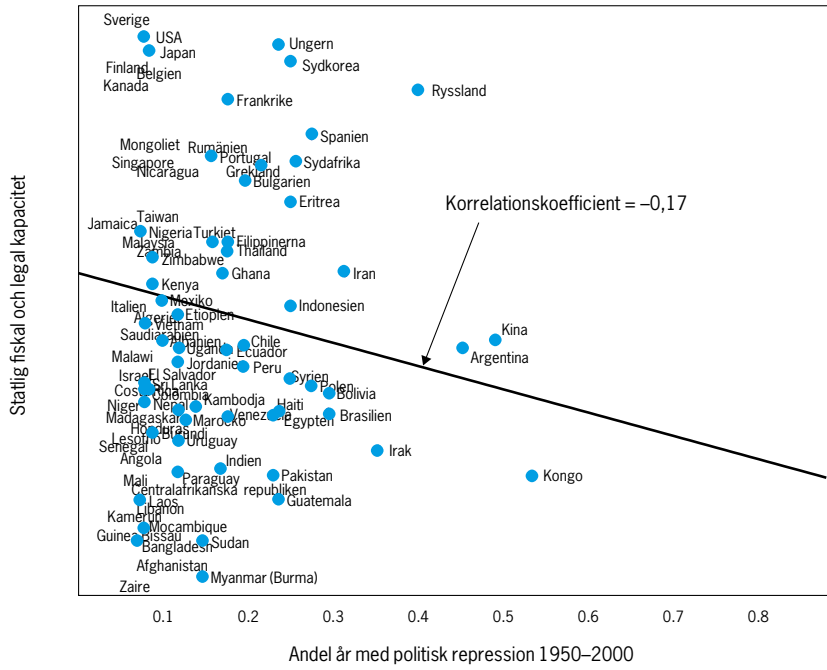
I region c är ojämlikheten också hög men samtidigt är elitens kostnader för att hålla fast vid förtrycket lägre än i region b. Det betyder att även om eliten utmanas av folket så införs inte demokrati. Eliten bedömer att förtryck lönar sig och står emot folkliga protester så långt möjligt är. Eftersom eliten har mycket att förlora på ett politiskt styre som omfördelar resurser från rika till fattiga, väljer den att hålla fast vid ett repressivt system. Ojämlikhet och förtryck hänger därför intimt samman i många länder, vilket kan förklara varför odemokratiska regimer dröjt sig kvar så länge i flera länder i Latinamerika.

Sydafrika före 1990 är ett annat exempel. I Sydafrika rådde ett systematiskt förtryck baserat på apartheid, rasåtskillnad. Kostnaderna för förtrycket tilltog dock i samband med att folkmajoritetens kamp för politiska rättigheter intensifierades. Dessutom införde många länder i omvärlden ekonomiska sanktioner mot Sydafrika som därmed flyttade från region c till region b. Andra, mer aktuella, exempel är Egypten och Tunisien, som i samband med den arabiska våren 2011 såg ut att flytta från region c till b.

När eliten i ett land inför demokrati till följd av folkmajoritetens påtryckningar är det dock inte alltid så att demokratin konsolideras. En möjlighet är att eliten anser att demokratin leder till allt för stora omfördelningar från rika till fattiga. Det kan leda till att eliten bedömer det lönsamt att genomföra en politisk eller militär kupp för att avskaffa demokratin. När ojämlikheten är mycket stor, samtidigt som kostnaden för att genomföra en kupp bedöms begränsad, kan därför demokratin avskaffas. Argentina är ett exempel. Där har demokrati och diktatur avlöst varandra under en lång period. Männen fick rösträtt redan 1912, men 1930 genomfördes en militärkupp som återgav den politiska makten till den traditionella jordägande eliten. Sedan följde många decennier av olika politiska system, tills demokratin återställdes 1983. Argentina är därför ett exempel på ett land som flera gånger flyttat fram och tillbaka mellan region b och c i figur 24.4.

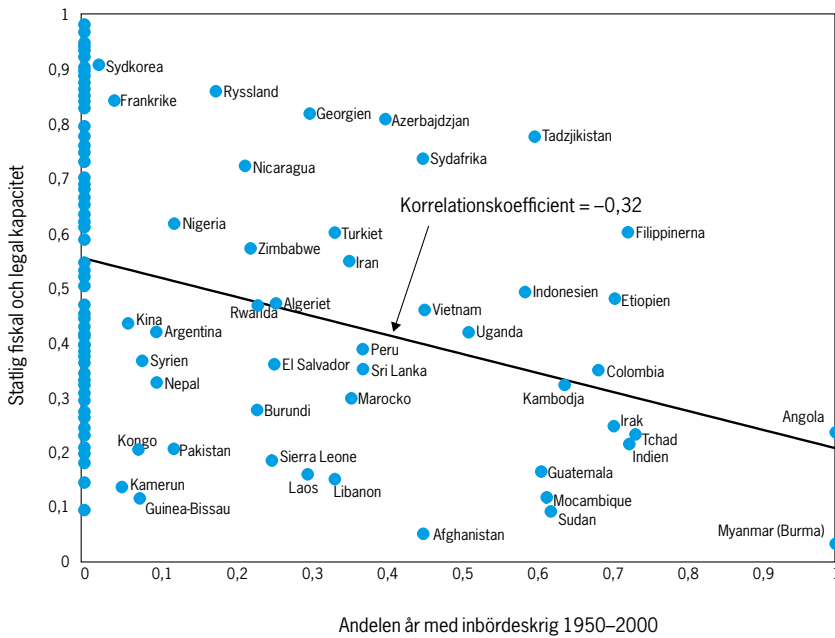
Vi har noterat att i svaga stater är politiskt våld vanligt förekommande. När allmänintresset är lågt investeras en mindre andel av statens intäkter i gemensamma offentliga system. Det betyder att det finns incitament att investera i våldsanvändning för att komma åt resurserna. Den vinnande gruppen har mycket att vinna i ett samhälle med svagt allmänintresse. Det gäller särskilt i råvarurika länder eller länder där utvecklingsbistånd spelar en stor roll för statens inkomster. En ond cirkel av våldsanvändning och svag utveckling hotar. Samma faktorer som håller tillbaka den maktavande gruppens intresse att investera i den offentliga sektorns

Institutionella och långsiktiga dimensioner

Figur 24.5 Statlig kapacitet och politisk repression.

Källa: Besley och Persson (2011).¹¹

Figur 24.6 Statlig kapacitet och inbördeskrig.

Källa: Besley och Persson (2011).¹²

välfärdssystem ökar incitamenten för våldsanvändning. Makthavarnas repression och risken för inbördeskrig påverkas av samma faktorer som håller tillbaka allmänintresset.

Vilken är relationen mellan i statlig fiskal och legal kapacitet och graden av repression? I figur 24.5 visas ett index som mäter andelen år med politisk repression mellan 1950 och 2000 på den vågräta axeln.* På den lodräta axeln visas statlig kapacitet. Vi ser att i länder med en hög statlig kapacitet är andelen år med politisk repression i allmänhet lägre, även om det som alltid finns undantag. Sammantaget finns det stöd för att i länder med en hög grad investeringar i statlig kapacitet finns en låg grad av politisk repression. Orsakssambanden kan dock gå åt bägge hållen.

Vilket är sambandet mellan statlig kapacitet och inhemska våldsamma konflikter? I svaga stater är inbördeskrig vanligare än i andra länder. Särskilt gäller det länder med svagt allmänintresse och gott om råvarutillgångar. I figur 24.6 visas andelen år med inbördeskrig på den vågräta axeln och statlig kapacitet på den lodräta axeln. Vi ser att i länder med fler år av inbördeskrig är den statliga kapaciteten lägre. Det kan betyda att investeringar i statlig kapacitet minskar risken för inbördeskrig. Särskilt bör det gälla investeringar i legal kapacitet. Men sambandet kan också gå åt andra hållet. Hög risk för inbördeskrig kan reducera regimens vilja att bygga ut samhällets institutioner. Särskilt gäller det förstas offentliga välfärdssystem som minskar intäkterna för den makthavande gruppen. Den passar i stället på att gynna det egna intresset så länge det går. Därmed tenderar en ond cirkel och svagt civilt statsbyggande att förstärkas i länder med hög risk för inhemska konflikter.

Interna konflikter som utvecklingshinder

*Rasism är en dumbhet men rasisten är inte värst
Värst är den som tror att rasismen inte finns
Värre än vara blind är att inte vilja se
Och rasismen finns även i er***

Gabriel O. Pensador

Vid flera tillfällen har vi noterat att etnisk fragmentering kan vara ett utvecklingshinder.

Vi har sett att i länder med en stor andel olika etniska grupper är de offentliga välfärdsutgifterna mindre omfattande än i mer homogena länder. Etniska konflikter anses också, av många ekonomer, vara huvudorsaken till den svaga ekonomiska utvecklingen i många länder i Afrika.

Det finns många exempel på att olika folkgrupper inom samma na-

* Med repression menas systematisk förföljelse av regimens politiska motståndare, se Besley och Persson (2011).¹³

** Min översättning.

tionalstat bidrar till politisk och social instabilitet. Under de senaste åren har etniska väpnade konflikter exempelvis drabbat Burundi, Indonesien, Sri Lanka och Sudan. Det finns också flera exempel på länder där etniska konflikter om råvaror varit till nackdel för humankapitalet och produktionen. Under senare år har sådana konflikter drabbat exempelvis Nigeria och Sudan.

Det finns mycket som talar för att etniska konflikter kan bli särskilt allvarliga i länder med omfattande naturtillgångar, t.ex. olja eller diamanter, där olika folkgrupper slåss om statsmakten.¹⁴ Utvinning av sådana naturtillgångar är förknippad med möjligheter till höga inkomster. I råvarurika länder finns det därför starka skäl för olika grupper att tillskansa sig makten för att gynna den egna gruppen.

I stora samhällen med många miljoner människor kan det bli ganska svårt för maktgruppen att hålla ordning på vilka som inte tillhör den egna gruppen. Etnisk diskriminering kan i sådana fall spela en viktig roll. Etnisk identitet, baserad på hudfärg eller ras, kan vara ett effektivt kontrollinstrument. Det är relativt lätt för maktbävarerna att införa diskriminerande regler för människor som ser annorlunda ut än de själva.

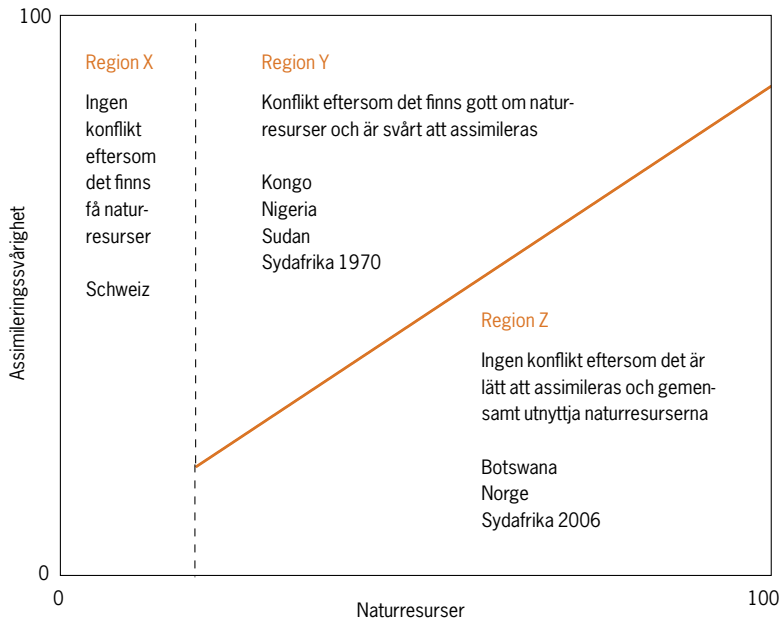
För att illustrera sambanden mellan naturtillgångar och etniska motsättningar kan vi tänka oss att frågan om etnisk konflikt kontra ickekonflikt avgörs av endast två dimensioner. Den första är storleken på naturtillgångarna. Den andra är hur svårt det är att assimileras – dvs. hur svårt det är att byta grupptillhörighet för de grupper som inte har makten. I figur 24.7 visas storleken på naturresurserna på den vågräta axeln, medan svårigheten att assimileras visas på den lodräta axeln.

I region x uppstår inte etniska konflikter, oavsett hur svårt det är att assimileras, eftersom det är ont om naturresurser. Vi kan alltså tänka på ett land med flera folkgrupper och språk, utan större naturtillgångar, som saknar omfattande etniska motsättningar. Vi kan också tänka på ett land med en homogen befolkning utan omfattande naturtillgångar, t.ex. Schweiz.

I region y uppstår däremot etniska konflikter. Det beror på att det är gott om naturtillgångar, samtidigt som det är svårt att byta grupptillhörighet och assimileras. Etnisk identitet fungerar som en markör och talar om vilka som inte tillhör den maktbävarande gruppen. Etnisk identitet används som kontrollinstrument. Det diamantrika Kongo är ett exempel. Andra exempel är Nigeria och Sudan samt Sydafrika under apartheidregimen.

I region z är det också gott om naturtillgångar men ändå uppstår inte etniska konflikter. Det beror på att det är lättare att byta grupptillhörighet och assimileras än i region y. Botswana är ett exempel.

Teorin om naturresurser och etniska konflikter kan förefalla pessimistisk för länder med många folkgrupper och gott om naturtillgångar. Men i länder som utvecklas blir behovet av utbildat humankapital allt

Figur 24.7 Etniska konflikter om naturresurser.

Källa: Bearbetad efter Caselli och Coleman (2006).¹⁵

större. Det innebär att ekonomisk utveckling kan leda till att etniska konflikter minskar i betydelse. Ekonomisk utveckling i vid mening innebär att humankapitalets betydelse ökar i relation till naturtillgångarna. Det betyder att etnisk diskriminering kostar alltmer eftersom den håller nere humankapitalet för alla grupper som diskrimineras. Sydafrika efter apartheid är ett exempel på ett land som flyttat från region Y till region Z, bl.a. av detta skäl.

Teorin har därför också en optimistisk sida eftersom den ger stöd för satsningar på utbildning i länder med gott om naturresurser. Genom att investera i utbildning kan de se till att exporten blir mindre beroende av råvarutvinning. Utbildning ökar humankapitalets roll i ekonomin och bidrar därmed till att reducera risken för etniska konflikter.

SAMMANFATTNING

- ✧ I allmänhet är demokrati gynnsamt för ekonomisk tillväxt, särskilt om den konsoliderats under lång tid.
- ✧ Demokratiska länder har normalt högre genomsnittliga inkomster än andra länder.
- ✧ Det finns dock länder med en hög grad av demokrati men låga inkomster, t.ex. Indien, liksom det finns länder med en låg grad av demokrati men höga inkomster, t.ex. Singapore.
- ✧ I länder som historiskt befunnit sig länge i krig med andra länder tenderar statens kapacitet att vara hög.
- ✧ I länder med hög statlig fiskal och legal kapacitet är andelen år med politisk repression i allmänhet lägre än i andra länder.
- ✧ I länder med längre erfarenhet av inbördeskrig är den statliga kapaciteten lägre än i andra länder.
- ✧ När ojämlikheten är stor och kostnaderna för att förtrycka majoriteten är höga tvingas eliten ge vika och införa demokrati.
- ✧ Om eliten genomför sociala reformer och reducerar ojämlikheten i landet kan kraven på demokratiska reformer mattas av.
- ✧ Politiska eller militära kupper för att avskaffa demokratin riskerar att genomföras i länder med stora naturtillgångar, eller när eliten anser att demokrati leder till alltför stora omfördelningar från rika till fattiga, samtidigt som kostnaden för att genomföra en kupp bedöms vara begränsad.
- ✧ Etniska konflikter kan bli särskilt allvarliga utvecklingshinder i länder med omfattande naturresurser och många folkgrupper.
- ✧ Ökad utbildning leder till minskat beroende av naturtillgångar och reducerar risken för etniska konflikter.
- ✧ Utbildning stärker också medborgarnas politiska kapital, vilket bidrar till att demokratin konsolideras och leder landet in i en god cirkel.